

K·MEO

LA GRANDE BOUFFE

Fan una sèrie sobre el petit Nicolás

“Le petit Nicolas” és el títol darrera del qual s’ha publicat una sèrie de llibres infantils a França. El prota i els seus amics són una colla d’impresentables o dit en vocabulari regulat, nens entremaliats. Ara en faran una sèrie però del veritable Nicolás, l’original, l’espanyol, de mi mateix. El petit Nicolas per servir a Deu i a vostès.

Encara mamava la teta que tot el personal de casa obeïa les meves ordres al primer plor. Vaig aprendre la lliçó i encara una altra cosa. Els meus pares eren rucs... però no més que la resta d’amics, veïns, profes... Per què no seguir utilitzant el mateix mètode? Amb gran alegria vaig comprovar –feta ja la primera comunió– que els poderosos eren igual de ximpls que els pares. I vaig seguir.

Vaig començar posant-me molts cognoms a la meva targeta de visita. A Espanya com més noms tens, més poca vergonya ets i això atrau. A vegades n’hi ha prou en afegir un “de” davant de Gutiérrez, per fer-te valorar. No serà dels Gutiérrez de

Gutiérrez es pregunta la gent. Sí senyor, el mateix. I ja surts amb avantatge. Els Gutiérrez de Gutiérrez, han estat una nissaga de lladres i serenos alhora que han dominat la pàtria. Bona gent. De confiança. Jo, com a fals descendent, també. I a més, domino i crido i em torno impresentable. Com si diguéssim, l’amo d’Espanya.

I així, fins arribar al Rei que un dia en privat va proposar-me ser l’hereu de la corona.

Ningú no podrà treure’m la satisfacció d’haver tingut als personatges més importants d’Espanya menjant de la meva mà, però he de reconèixer que ha estat molt fàcil. L’altra societat espanyola és molt burra i no digue’m la mitjana i encara més la baixa. El país és un gran centre sense tutelar de vulgaritat i egocentrisme que necessitaria una teràpia ràpida.

No podré ser jo qui arregli el país. M’han defenestrat. L’enveja també és patrimoni nacional i segur que algun dels que m’invitaven a dinar a casa, em va denunciar. Pitjor per ell. D’aquí a no gaire, sortirà la sèrie i l’alta societat haurà de suspendre moltes gales... si els queda una mica de vergonya, que aquesta n’és un altre.

GARSA PROSTÀTICA

L'ORGIA DE PUTIN

Darreres efemèrides del tsar de Rússia

En les jornades glorioses de la Festa Major del poble de Putin (si és que no va néixer en plena tundra) el dictador Putin ha fet una monumental demostració dels seu poder. La llista d’adversaris polítics morts en els darrers temps fa esgarriar, però més enllà de l’assassinat directe (sempre per encàrrec naturalment) Putin ha posat la cirereta al seu pastís reclamant la detenció, que en realitat vol dir mort, de la Primera Ministra d’Estònia. Déu n’hi do el nano.

L’acusació conta la Primera Ministra Kaja Kallas, és propi de la comèdia de l’absurd: derriuir monuments dedicats a major gloria de l’imperi soviètic. Perquè ho entenguin els nostres innocents lectors: Rússia o potser Putin per ser més exactes, ordena a un país estranger no enderrocar un monument o construir-ne un altre o canviar l’horari solar o el que li passa pels

ous. Està sonat, el petits tsar? Sí, absolutament.

En realitat, Rússia té por del seu veïnatge. Les repúbliques bàltiques han patit masses anys la dictadura soviètica i, especialment des de la invasió a Ucraïna, intenten defensar la seva precària llibertat apropant-se més cada dia a l’Europa de la OTAN i per això Putin els té por i intenta escapçar-los abans no se surtin amb la seva.

Malgrat les progressives independències d’aquests petits països bàltics, Rússia els ha mantingut sota un control més o menys reconegut, sigui via econòmica o política. Segons el darrer cens, la meitat dels habitants d’Estònia són

espies russos a sou de Putin. Tramviaries, forners, la meitat del mateix govern i qui sap si la parella de la Primera Ministra són espies. De fet, el regnat de Stalin va mantenir-se gràcies a l’espionatge de repugnants veïns d’escala capaços de denunciar al del tercer segona a canvi d’un copec. Les dictadures sempre basen els seus fonaments en la misèria humana i Putin segueix la tradició.

Segurament el futur de Kaja Kallas serà menys tràgic que el de Navaldi, però la pudor que surt del Kremlin és la mateixa.